

- П68 **Правове життя: сучасний стан та перспективи розвитку :**
Матеріали міжнародної науково-практичної конференції,
м. Запоріжжя, 22–23 травня 2020 року. – Запоріжжя :
Запорізька міська громадська організація «Істина», 2020. –
176 с.

У матеріалах представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на міжнародну науково-практичну конференцію «Правове життя: сучасний стан та перспективи розвитку», яка була організована Запорізькою міською громадською організацією «Істина» 22–23 травня 2020 року в м. Запоріжжі.

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

- АНАЛІЗ ФІЛОСОФСЬКОЇ КАТЕГОРІЇ ПОНЯТТЯ
«БЕЗПЕКА» З МЕТОЮ ФОРМУВАННЯ НОВОЇ ПАРАДИГМИ
НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Зінченко Р. М. 8
- «КОЛЕКТИВНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ» – «ЗА» ТА «ПРОТИ»
НА ШЛЯХУ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ
В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІКИ
Кравчук С. М. 10
- ПРОЯВИ ЕТНІЧНОГО ПРОФАЙЛІНГУ
В ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ:
ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА
Обушко В. В. 13
- ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ
Цян Г. І. 15

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО

- УКРАЇНСЬКО-КАНАДСЬКІ ПРОЕКТИ ЩОДО
УДОСКОНАЛЕННЯ СУДОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ:
ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ
Гнілуша С. І. 18
- ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРАВА НА ГІДНИЙ
РІВЕНЬ ЖИТТЯ В УКРАЇНІ
Довгань Ю. С. 21
- КОРУПЦІЯ В СУЧАСНОМУ СВІТІ:
ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ
Землянко М. С. 23
- ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ РЕГЛАМЕНТУ GDPR
ЯК МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ УКРАЇНИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРАГНЕНЬ
Казік Т. В. 25
- ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ МІСЦЕВИХ ВИБОРІВ
Слободян В. Д. 28

НАПРЯМ 6. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

ДО ХАРАКТЕРИСТИКИ СУЧАСНОЇ СИСТЕМИ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

БАРАНЕНКО Д. В.
кандидат юридичних наук

Діяльність центральних органів виконавчої влади поширюється на всю територію України. До них можна віднести міністерства, державні комітети, фонди тощо. На цьому рівні слід докладніше зупинитися на центральних органах виконавчої влади. До 2011 р. в Україні не існувало спеціального інституційного закону про центральні органи виконавчої влади, хоча його прийняття було прямо передбачене ст. 120 Конституції України. На сьогодні цю проблему вирішено, адже прийнято Закон України «Про центральні органи виконавчої влади», що визначає організацію, повноваження та порядок діяльності центральних органів виконавчої влади України. Згідно з ч. 1 ст. 1 вказаного Закону до центральних органів виконавчої влади належать міністерства України та інші центральні органи виконавчої влади [1].

Провідне місце серед центральних органів посідають міністерства України. Їх керівники – міністри – входять до складу Кабінету Міністрів і безпосередньо беруть участь у формуванні державної політики в країні. Міністри особисто відповідають за розробку і впровадження програми Кабінету Міністрів з відповідних питань, реалізацію державної політики у певних сферах державного управління. Вони здійснюють управління в цих сферах, спрямовують і координують діяльність інших органів виконавчої влади з питань, віднесених до їх відання.

Що ж являють собою «інші» центральні органи виконавчої влади? На це питання в Конституції безпосередньої відповіді немає. У зв'язку із цим важливо відзначити, що в Конституції України фактично згадано кілька конкретних назв центральних органів виконавчої влади (ст. 85, 106, 107, 131). Зокрема з аналізу конституційних положень випливає, що в Україні, за незмінності відповідних положень Конституції, передбачена обов'язкова наявність Міністерства оборони, Міністерства внутрішніх справ,

Міністерства закордонних справ та Служби безпеки. Крім того, в Конституції передбачені Міністерство юстиції, Антимонопольний комітет, Фонд державного майна та Державний комітет телебачення і радіомовлення. Якщо констатувати їх приналежність до виконавчої гілки влади, то аналіз наведених конституційних положень означає, по-перше, що зазначені органи не можуть бути ліквідовані без внесення відповідних змін до Конституції, по-друге, керівники Антимонопольного комітету, Фонду державного майна та Державного комітету телебачення і радіомовлення призначаються за особливою процедурою (п. 24 ч. 1 ст. 85, п. 14 ч. 1 ст. 106). Іншими словами, Конституція не дає однозначної відповіді на питання, чи є перелічені органи центральними органами виконавчої влади.

Статус деяких інших органів закріплений в інших актах законодавства України. Мова йде, перш за все, про такі органи, які називаються центральними органами виконавчої влади, але все ж таки особливості статусу даних органів дозволили виділити їх у структурі відповідної системи. У даному аспекті йдеться про міжтериторіальні органи, що охоплюють своєю діяльністю частину території України, декількох областей, про органи, які забезпечують галузеве управління чи здійснення спеціальних функцій на визначеній частині території країни [2, с. 335], тобто про центральні органи виконавчої влади із спеціальним статусом. Згідно з ч. 1 ст. 24 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» до них належать: Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України, Державний комітет телебачення і радіомовлення України. Окрім вказаних органів, до числа органів виконавчої влади із спеціальним статусом відноситься Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України (Адміністрація Держспецзв'язку), оскільки згідно з п. 1 Положення про Адміністрацію Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03 вересня 2014 р. [3], така є «центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України і яка забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах організації спеціального зв'язку, захисту інформації, телекомунікацій і користування радіочастотним ресурсом України». Також Національне агентство України з питань державної служби (Нацдержслужба) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України та яке забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державної служби, здійснює функціональне управління державною службою (п. 1 Положення про Національне

агентство України з питань державної служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 р. [4]).

Окрім центральних органів виконавчої влади із спеціальним статусом, до числа інших центральних органів виконавчої влади відносяться служби (Державна казначейська служба України, Державна пенітенціарна служба України, Державна служба України з питань праці та інші), агентства (Державне агентство водних ресурсів України, Державне агентство України з питань кіно, Державне космічне агентство України та інші), інспекції (Державна інспекція навчальних закладів України, Державна фінансова інспекція України, Державна архітектурно-будівельна інспекція України, Державна інспекція України з питань захисту прав споживачів та інші), Національна поліція України, Український інститут національної пам'яті, Пенсійний фонд України (відповідно до положень Указу Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади»).

Окрім центральних органів виконавчої влади, до другого рівня структури системи органів виконавчої влади України відносяться органи, статус яких привіюється до статусу центральних органів виконавчої влади. Наприклад, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, що є державним колегіальним органом, підпорядкованим Президенту України, підзвітним Верховній Раді України (п. 1 Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку, затвердженого Указом Президента України від 23 листопада 2011 р. [5]). Цей виконавчий орган влади не є центральним, адже про це не йдеться в законодавстві, яким врегульовано статус вищезгаданої Комісії.

Таким чином, організація діяльності центральних органів виконавчої влади є процесом, що здійснюється задля вдосконалення статусу окремих складових, структури, об'єднання в єдине ціле, впорядкування структури системи органів виконавчої влади, узгодження дій її елементів між собою та з іншими елементами механізму української держави. Основним системоутворюючим фактором сучасного стану трансформації організації діяльності центральних органів виконавчої влади є досягнення соціального консенсусу шляхом застосування широкого арсеналу засобів інтеракції під час оцінки ефективності виконуваних ними функцій та завдань, реалізації державної політики за напрямками, що належать до їх компетенції.

Список літератури:

1. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/3166-17>.
2. Дерещ В.А. Удосконалення правових засад системи центральних органів виконавчої влади України. *Правова держава*. 2020. Вип. 3. С. 333-340.
3. Про затвердження Положення про Адміністрацію Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України : Постанова Кабінету Міністрів України від 03 вересня 2014 р. № 411. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
4. Про затвердження Положення про Національне агентство України з питань державної служби : Постанова Кабінету Міністрів України від 01 жовтня 2014 р. № 500. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
5. Про затвердження Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку : Указ Президента України від 23 листопада 2011 р. № 1063/2001. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.

ПРОЦЕСУАЛЬНІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАНЬ ПРИ ЗБИРАННІ, ДОСЛІДЖЕННІ ТА ПЕРЕВІРЦІ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКАЗІВ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

БУДКЕВИЧ В. А.

*аспірант кафедри публічного управління та адміністрування
Національна академія внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

Сьогодні для [буденного – прим.] користування комп'ютером спеціальні знання не є необхідними завдяки забезпеченню простого інтерфейсу для некваліфікованого користувача. В той же час між графічним інтерфейсом користувача і бітовими масами даних є декілька технічних шарів у вигляді форматів, протоколів, драйверів, прикладних програм тощо, де можуть міститися «цифрові сліди». І саме для пошуку і вивчення цих слідів і є необхідними спеціальні знання [1, с. 250–251].

Найбільш розвиненим використання спеціальних знань при дослідженні електронних даних стало в рамках криміналістики. Як окрема галузь криміналістики «digital forensics» («комп'ютерна